

Sygn. akt IV CSK 707/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Krajewski

w sprawie z wniosku A. T.
przy uczestnictwie J. S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w Z. oddalił apelację uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z 20 listopada 2018 r. w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości.

Uczestniczka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej oraz ze względu na nieważność postępowania. W jej ocenie toczące się przy udziale poprzednika prawnego wnioskodawczynie postępowanie o zasiedzenie pokrywało się zakresowo z przedmiotem niniejszej sprawy, w której wnioskodawczynie podniosła uwzględniony przez Sąd zarzut zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu. Nadto skarżąca wskazała, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia oczywistość naruszenia art. 153 k.p.c. i art. 172 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, wyrażającym się w szczególności w konieczności zapewnienia jednolitej wykładni i jednolitego stosowania prawa.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywistym uzasadnieniu skargi. Przesłanka ta byłaby spełniona, gdyby zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy, a skarżąca prawidłowo sformułowałaby w skardze związany z tym zarzut. Uznanie oczywistej wadliwości orzeczenia wymaga wykazania jego sprzeczności z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania (por. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 728/17; z 15 maja 2018 r., II CSK 2/18; z 10 maja 2018 r., I CSK 798/17; z 23 maja 2018 r., I CSK 36/18; z 29 maja 2018 r., I CSK 42/18; z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 534/17; z 12 marca 2018 r., III CSK 291/17; z 22 kwietnia 2016 r., V CSK 650/15).

Z uwzględnieniem wyżej wymienionych kryteriów stanowisko uczestniczki co do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie ma uzasadnionych podstaw. Podnoszoną przez skarżącą nieważność postępowania w kontekście art. 379 § 3 k.p.c. Sąd Najwyższy obowiązany był wziąć pod uwagę także z urzędu.

Stosowany odpowiednio w postępowaniu nieprocesowym art. 366 k.p.c. stanowi, że orzeczenie prawomocne ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto między tymi samymi uczestnikami. Tożsamość roszczeń wystąpi dopiero wtedy, gdy identyczny jest przedmiot, podstawa faktyczna i prawna roszczenia.

Argumentacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się w zasadzie wyłącznie do przekonania skarżącej o tożsamości roszczeń M. B. w uprzednio rozstrzygniętej sprawie o zasiedzenie (I Ns (...)), z podniesionym przez wnioskodawczynię w niniejszym postępowaniu zarzutem zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu działki nr 273. Jak wynika jednak z właściwych ustaleń, rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego w sprawie I Ns (...) objęta została wyłącznie działka nr 274 w jej granicach ewidencyjnych. Sąd Rejonowy postanowieniem z 14 czerwca 2011 r. nie rozstrzygał o posiadanej przez M. B. części działki nr 273. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, że kwestia zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu w granicach ewidencyjnych działki nr 273 została już wcześniej prawomocnie osądzona. W konsekwencji powyższego nie można dopatrzeć się w niniejszej sprawie nieważności postępowania ze względu na powagę rzeczy osądzonej, a stanowiska skarżącej nie sposób uznać za oczywiście zasadne.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).